

der nu er Tale om, er paa ca. 250 Mill. Kr. Jeg kan vanskeligt tro, at nogen tør paastaa, at dette at skaffe 40 Mill. Kr. ved en særlig Beskatning i afgørende Grad skulde virke valutamæssigt, og jeg vil altsaa hævde, at naar man sammenligner Egaliseringslovforslaget i sin Tid og det nuværende, er der efter mit Skøn valutamæssigt set saare ringe Forskel i Princippet paa disse to Lovforslag.

Da man nu, efter mine Begreber, ikke har Realiteter at bygge paa, saa bygger man paa Følelsen, og man bygger saa stærkt paa den, at man siger, at naar dette Lovforslag er vedtaget, er den danske Krone stabiliseret. Men det er den uhyre Fejltagelse. Hvis det, man skulde bevise, var bevist, blot ved at man sagde det, ja, saa var det saare let i denne Verden at bevise noget. Men det, der bliver det afgørende, er netop, om denne Ordning i sig selv er af en saadan Art, at Kronen derigennem er stabiliseret, og det er det, der skal bevises. Om dette vil vise sig at være saa eller ikke, kan kun Fremtiden afgøre. Givet er det, at alle i dette Land, ogsaa det konservative Folkepartis Medlemmer, i allerhøjeste Grad maa ønske og ønsker, at denne følelsesmæssige Paastand, om jeg maa kalde den saa, vil vise sig at være rigtig.

Men var det ikke saa, at den Gang, da vi vedtog Egaliseringsfonden, da troede store Dele af den danske Befolkning ogsaa, at nu var Problemet Kronens Stabilisering løst? Ganske givet er det i hvert Fald, at den da siddende Regering havde denne Opfattelse, idet der da fra den Side lød Udtalelser om, at efter dens Mening var der gennem det da foreliggende Lovforslag gjort tilstrækkeligt for den danske Krone, idet man herigennem bortskar Spekulationen. Den Gang var det ikke alene tre Partier, som gik med, det var alle Rigsdagens store Partier, og saa vidt jeg ved alle Rigsdagens Medlemmer, der stemte for Egaliseringsfonden. Men ikke des mindre viste det sig, at dette var ikke nok. Og her er det, jeg maa vende tilbage til, at det at tro, at en Følelse er nok til at løse et Problem, er saa overmaade grundigt forkert. Bagved noget, som skal have Indflydelse paa noget andet, maa der i denne Verden ikke alene staa Følelser, men i høj Grad Realiteter, og det er altsaa min Tro, at bag dette Lovforslag staar der i meget ringe Grad Realiteter, saaledes at forstaa, at det, der her indføres, i sig selv skulde være nok uden de Midler, som man jo ikke gerne vil ind paa, nemlig de banktekniske.

Den højtærede Statsminister har med Hensyn til Handelsbalancen, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i saa høj

Grad var inde paa, og som jeg derfor ikke skal komme ind paa, udtalt, at som Handelsbalancen nu var, var der ikke noget at beklage sig over, og derfor var der i dette Øjeblik ikke megen Grund til at tale om den. Heri kan jeg ikke give den højtærede Statsminister Ret, thi ogsaa om dette Problem er jo Spørgsmaalet dette: Vil vor Handelsbalance ud i Fremtiden efter Sandsynlighedsberegninger kunne holde den Standard, den har holdt de sidste Maanedes, uden Indgreb af kunstig Art? Hvis dette Spørgsmaal kunde besvares bekræftende, vilde jeg give den højtærede Statsminister Ret i, at saa var der ikke nogen Grund til at blande dette Moment ind nu. Men det er dog vistnok saare usandsynligt, at Handelsbalancen ikke atter skulde svinge i høj Grad i Disfavør af den Retning, hvori vi kunde ønske, den skulde gaa. Jeg tror, at man med tidligere Erfaringer for Øje kan hævde med nogenlunde Sikkerhed, at efter visse Maanedes gunstig Handelsbalance vil der komme andre, som afgjort vil gaa i modsat Retning. I alt Fald er det min Overbevisning, at det, der er det springende Punkt i, om vi kan holde vor Krone oppe eller ikke, vil utvivlsomt til sin Tid blive dette, om Handelsbalancen vil kunne holde sig eller ikke. Viser det sig nu senere, at den ikke holder, ja, saa er der, saa vidt jeg kan se, kun de banktekniske Midler at falde tilbage paa.

Det ærede Medlem Hr. Rode nævnte af Spørgsmaal, som for Nationalbanken maatte have Interesse for Afgørelsen af, om den kunde give denne Ordning sin Tilslutning eller ikke, bl. a. ogsaa Balancen paa henholdsvis Kommunernes og Statens Budgetter. Det ærede Medlem konstaterede med — maa jeg antage — Tilfredshed, at i Københavns Kommune var Balancen overmaade tilfredsstillende. Jeg tror, det ærede Medlem har Ret i, at Balancen for Københavns Kommune er god. Jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at naar Balancen paa Københavns Kommunes Budget er god, er det, fordi Kommunen i saa høj Grad benytter indirekte Beskatning gennem forhøjet Pris paa baade Gas og Elektricitet. Det er jo muligt, at hvis vi havde Københavns Kommunalbestyrelse til Rigsdag, vilde den ogsaa herinde forstaa at gøre det samme, som den nu gør som Kommunalbestyrelse. Det ærede Medlem gik imidlertid videre og vilde, saa vidt jeg forstod, næsten fastslaa, at nu havde vi Balance paa Statens Budget, og dette maatte være meget beroligende.

Jeg forstaaar nu for det første ikke, at